

Jézus Krisztus 27 évnyi homoszexualitásból mentett meg

illbehonest.com/hungarian

David Upton

A nevem David, 44 éves vagyok, ez pedig annak a tanúsága, hogyan mentett meg engem Jézus Krisztus huszonhét évnyi homoszexualitásból. Szeretetből mondom ezeket, nem gyűlöletből. Úgy mondom ezeket a dolgokat, mint aki megjárta ezeket, aki tudja, miről beszél, aki tudja, milyen ebben élni [ti. homoszexualításban], aki tudja, mennyire reménytelen ez. Persze biztosan élvezed az életed, talán élvezed az életed bizonyos aspektusait, talán élvezed a szexualitást, vagy az alkoholt, vagy amit akarsz, de igazából nincs benne semmi tartós öröm. Mindig elillan, és neked egyre többet kell tenned és keresned kell. Ezért azt mondom, hogy keresd a valódi szeretetet, a valódi örömet, a valódi megelégedést, amit csak az Istennel való megbékülés adhat Krisztuson keresztül, Krisztusnak a kereszten bevégzett munkáján keresztül.

Tehát szeretetből mondom ezeket, nem gyűlöletből. Nem ítéletként mondom ezeket; nem ítélek meg senkit, csak azt mondom, amit Isten Igéje mond. Isten Igéje ítél meg minket. Tulajdonképpen Isten Igéje az, ami azt mondja, ezek a dolgok helytelenek, én csak azt mondom az embereknek, amit Isten Igéje mond. Ahogy nekem is el kellett volna, hogy mondja valaki. Volt egy barátom, aki megpróbálta elmondani a lehető legkedvesebb módon, keresztény módon, hogy az életvitelem ellenkezik Isten akaratával, nem csak a szexualitásom terén, de minden egyéb téren is. Ez a barátom tudta, hogy nem voltam valódi keresztény.

Szóval szeretetből mondom ezeket, és imádkozom a lelkedért, és imádkozom, hogy befogadd ezeket a dolgokat, és Istenhez kiálts, hogy mentsen meg és teremtsen újjá téged, mert Ő képes megszabadítani és meg is fog szabadítani.

Amikor tizenéves lettem, már nem jártunk olyan gyakran templomba, mint előtte. A szüleim kapcsolata megromlott, és végül elváltak. Valamivel később anyám újra férjhez ment. Miután újra megházasodott, elkezdtünk megint templomba járni, és emlékszem, hogy valahol örültem ennek, de az egész nagyon felszínes volt. Hallgattam a dicsőítő énekeket, elérzékenyültem tőlük; és kb. ekkoriban a barátaim elkezdtek bizonyosságot tenni a hitükről a gyülekezet előtt. Szóval egyik vasárnap, meghatva a zenétől, és attól, amit a barátaim tettek, előre mentem és döntést hoztam Krisztus mellett. Nem igazán tudtam, hogy mit csináljak, vagy

értettem meg, mi is történik valójában. De tudtam, hogy valami nincs rendjén. Minden barátom ezt tette, úgyhogy úgy éreztem nekem is meg kell tennem. Előre mentem, leültem az első padba és a diakónus odajött hozzám, és azt mondta be kell fogadnom Jézust a szívembe, és arra kért, mondjam utána az imát. És én elismételtem azt az imát, és emlékszem, azt gondoltam: „Ennyi az egész?” A következő dolog, amire emlékszem, hogy vállon vereget, kiállít a gyülekezet elé, és azt mondja, meg vagyok váltva. Kifelé mindenki gratulált nekem, aztán elmentünk ebédelni, de ugyanolyan elveszve jöttem ki a templomból, mint ahogy bementem. Két hét múlva ugyanolyan elveszett voltam, mint amikor bemerítkeztem, mert soha nem értettem meg igazán a jelentőségét annak, amit tettem, soha nem értettem meg igazán a kegyelem és irgalom tanításait.

Egy ideig hamis keresztény életet éltem, hordtam a keresztény álarcot, és vallásos módon viselkedtem. Ekkor körülbelül 16 éves lehettem, és a bűnös vágyak egyre csak növekedtek bennem. Emlékszem, hogy még a gyülekezetben is bűnös gondolatok jártak a fejemben az ott lévő emberekkel kapcsolatban, és más korombeli fiatal srácokkal kapcsolatban, és azt mondogattam magamnak: "Á, el fog múlni. Majd elmúlik." De egyre csak rosszabb lett. És bizony, még abban az évben, még nem voltam egészen 17, tehát 16 évesen, lefeküdtem az első fiúval, akivel lehetőségem volt lefeküdni. Emlékszem, hogy először nagyon szégyelltem magam, és undorodtam attól, amit tettem, de ugyanakkor a bűnös természetemet kielégítette a bűn élvezete. Ahogy telt az idő, egyre inkább megszoktam és emlékszem, azt gondoltam, ez teljesen természetes dolog, hogy ez normális, és csak valami olyasmit teszek... Azt hittem, azért érzek lelkiismeret-furdalást, mert olyasmit teszek, amit nem kellett volna még olyan fiatalon, de igazából azért volt, mert Isten ellen vétettem; ezért volt büntudatom.

Nem sokkal később szereztem egy állást, és elkezdtem durván lázadni a szüleim ellen, úgy, ahogy csak tudtam. Elkezdtem drogozni és inni, a munkahelyemen is jelen volt mindkettő. Tiniként amit csak lehetett, ki akartam próbálni és meg akartam tenni, minél jobban ki akartam élvezni az életet, és lázadni a szüleim ellen, de anélkül, hogy nagyon eltúloznám, hogy ne kelljen kiköltözni a házukból. Végül a szüleim mégis kidobtak a házból. Volt egy nagy veszekedésünk, és én végül elmentem. Ezután megpróbáltam kicsit összeszedni magam, mert nehéz volt önállóan élni, szóval megpróbáltam rendbe szedni magam, és azt gondoltam, hogy belépek a tengerészethez. Mindig is ez volt az álmom, hogy a haditengerészet tagja legyek, matróz akartam lenni.

Kihajóztam a kiképzőtáborba, és az, hogy elkerültem a szüleimtől csak olaj volt a tűzre, a bűn elszabadult az életemben. Volt saját fizetésem, nem voltam szülői felügyelet alatt, egyedül a hadseregnek tartoztam elszámolással és Kaliforniában mindenféle bűnökkel

megismerkedtem. Nem tartott sokáig, mire bajba kerültem a bűneim miatt. A bűneim, mindegyik, a drogok, az alkohol, a szex, olyan állapotba juttattak, hogy végül kórházba kellett mennem. A kórházban számos vizsgálatot végeztek, az egyik egy drog teszt volt. És így tulajdonképpen az egész addigi drogos múltamra fény derült. Akkortájt a szexuális bűneim is kiderültek, az pedig tilos volt a tengerészetenél, hogy homoszexuális legyen valaki. Néhány hónap leforgása alatt az egész álmom a tengerész karrierről szertefoszlott. Így nem tehettem mást, mint hogy követtem a meleg barátaimat, akik kanadaiak voltak, és az államokban éltek, de akkoriban készültek visszamenni Kanadába. Szóval velük mentem, és itt hagytam a szüleimet, nem mondtam nekik, hová megyek, csak elmentem.

Közel két évig Kanadában éltem és nem árultam el a szüleimnek, hogy hol vagyok. Egyáltalán nem is beszéltem velük, azt se tudták, élek-e vagy halok. Emlékszem, volt, hogy nagyon levert voltam, és azon gondolkoztam „Csak ennyi az élet? Csak a drogozás, az alkohol, és ez a bűn?” Egyszer egy buliban voltam. Mindenki bent volt, ittak és mindenféle dolgokat műveltek, én meg kint voltam az erkélyen. Belefáradtam az élet küzdelmeibe, elegendem volt az egészségből, és annyira undorodtam magamtól, hogy öngyilkos akartam lenni, és azt mondtam magamnak „Egyszerűen csak kiugorhatnék az erkélyről, és 22-23 emelettel később már halott lennék, és vége lenne az egésznek.” Eldöntöttem, hogy megteszem, és komolyan meg is akartam tenni, belül éreztem, hogy belefáradtam, elegendem volt az egészségből. Szóval odaléptem a korláthoz és le akartam ugrani, de mielőtt átmásztam volna a korláton, emlékszem, hogy hirtelen átfutottak a fejemben ezek a gondolatok, és az egyik ez volt „Istenben mindig van remény.” és meg kell találnom Istent, hogy megtalálhassam azt a reményt. Egy másik fontos gondolatom is támadt: hogy nem tehetem meg ezt, mert helytelen. Bűn elvenni egy életet, még a saját életemet is. Végül még arra is emlékszem, hogy azt gondoltam, hogy nem szégyeníthetem meg így a szüleimet. Sírtam még egy kicsit, majd végül elhárítottam a korláttól, otthagytam a bulit, és igazából a társaság nagy részét azóta sem láttam. Viszont tovább folytattam az ivást és részegeskedést, nem szedtem rendbe magam. Próbáltam, de nem sikerült. Végül otthagytam Kanadát, és hazamentem. Elkaptak feketemunkásként Kanadában, és hazaküldtek Texasba. Emlékszem, mikor visszatértem Texasba, eleinte minden jól ment, örültem, hogy a családom közelében lehetek, de aztán kezdett büntudatom lenni előttem az életmódom miatt, az ivás meg a többi dolog miatt. Nagyon szerettem volna megint eltűnni a közelükből, az akkori partneremet pedig épp áthelyezték, és azt mondta nekem „Irány Kalifornia!” Én meg kapva kaptam a lehetőségen, hogy elfussak, hogy megszabaduljak tőlük; azt gondolva, hogy attól majd jobban érzem magam, és úgy élhetek, ahogy akarok. Úgyhogy elutaztunk Kaliforniába. Kaliforniában semmi nem lett jobb, nem lettem más ember, ugyanaz

maradtam, aki mindig is voltam. Épp csak valamivel több pénzem volt, volt rendes állásom. Egy csomó olyan dolgot csináltam, amit előtte nem, tovább süllyedtem a bűnbe és egyre keservesebb dolgokat tettem. Emlékszem, azt gondoltam „Ha kipróbálhatnám ezeket a dolgokat, boldog lennék.” Hogy azok boldoggá tennének, hogy megelégedhetnék, hogy békességem lenne. Sosem voltam megbékélve azzal, aki igazából voltam; mélyen legbelül tudtam, hogy mindez nem helyes, de mégis azt az életet hajszoltam, mert ez voltam én, a részemmé vált. Folytattam a drogozást és az ivást, és végül nagyon beteg lettem. Nagyon csúnyán kiszáradtam, és a Szilveszter éjszakát a kórházban töltöttem, infúzióra kötve. Akkor nem tudtam, de tüdőgyulladásom is volt, mégis elhagytam a kórházat. Elmentem, miközben súlyos beteg voltam. Az infúziós folyadékpótlástól egy kicsit jobban lettem, de aztán a tüdőgyulladás utolért és újra a kórházban kötöttem ki. Emlékszem, hogy a társam bevitt a kórházba és a következő emlékem, hogy másnap van, és az orvos jön vizitálni, és azt mondja: ez a legcsúnyább kétoldali tüdőgyulladás, amit valaha látott, hogy nagyon súlyosan kiszáradtam, és ha nem hoztak volna be, már halott lennék. Még emlékszem, hogy hálás voltam Istennek, de ugyanakkor azt gondoltam: „Még olyan fiatal vagyok, annyi mindent nem próbáltam még. Annyi bűnös élvezetben nem volt még részem.” És amint a következő néhány napban a kórházban feküdtem... tulajdonképpen hálás voltam Istennek, megköszöntem neki, de nem komolyan, nem őszintén. Hálás voltam, hogy kaptam még egy esélyt, és folytathatom a bűneimet Isten ellen, Krisztus ellen. És ahogy feküdtem a kórházban, azt tervezgettem, mit teszek, ha kikerülök, hogyan elégítem ki a buja vágyaimat. És csakugyan, meg is tettem, amint tudtam. Ahogy kikerültem, a kéjnek éltem, az ivásnak, a drogoknak. Hamarosan visszasüllyedtem a depresszióba. Nos, körülbelül ez idő tájt csatlakoztam egy politikai mozgalomhoz és volt ott egy keresztény barátom, aki megkérdezte, keresztény vagyok-e, mire én azt feleltem „Ja, persze, keresztény vagyok. Már 16 éves korom óta.” És megkérdezte, mi a megtérésem története, és azt hiszem szó szerint azt mondtam „Az meg mi?” Tényleg fogalmam sem volt, miről beszél, és azt mondta, ez annak a története, hogyan váltott meg Isten. Úgyhogy elmeséltem neki, hogyan mentem ki az első padba a templomban. Nem igen hatotta meg és úgy tűnt, nem nagyon hisz nekem, és tovább kérdezgetett. Mikor észrevette, hogy kezd bosszantani, békén hagyott, de még elmondta, hogy igazából nem gondolja, hogy keresztény lennék. Ismerte az életviteletemet, tudta, hogy homoszexuális vagyok, és próbálta finoman megmutatni nekem, hogy nem lehetek Isten gyermeke és élhetek úgy, ahogy. Nem értettem meg, nem láttam, mert a szemeimet megvakította az ördög. Ahogy meg van írva: hamisságban éltem, és elnyomtam az igazságot. (Róma 1:18) Elkezdtem hallgatni Todd Friel keresztény rádióműsorát. És emlékszem, elgondolkodtam azon, amiről beszéltek. Valami olyasmit mondott,

hogy azok, akik nem értenek egyet a Bibliával, általában nem tartják sokra az Igét. Ezen elgondolkoztam: Tényleg nem voltam valami nagy véleménnyel a Szentírásról, kimazsolálgattam, amit el akartam hinni. El akartam hinni, hogy Isten gyermeke vagyok, annak ellenére, hogy az életem tökéletesen ellenkezik azzal, amit Ő mond. Jóformán minden létező bűnt elkövettem. Loptam, hazudtam, naponta legalább 50-szer hazudtam, és soha sem zavart. Drogoztam, paráználkodtam, tettem mindazokat a dolgokat, amik szemben állnak azzal, ahogy egy igazi kereszténynek élnie kellene. Elkezdtem jobban figyelni arra a műsorra és a tanításra, és összehasonlítani azt, amit igaznak hittem, azzal, amit a Biblia mond. Elkezdtem olvasni a Bibliát és rájöttem, hogy egyetlen elgondolásom sem egyezik azzal, amit a Biblia mond, kivéve, hogy Jézus Krisztus meghalt a kereszten. Ez volt az egyetlen, ami egyezett azzal, amit én hittem. Rájöttem, hogy volt egy kitalált istenem, akinek éltem, egy isten, akit nem zavarnak a bűneim. Ahogy az 1 Korinthus 6:9-10-ben olvassuk, számtalan bűn létezik. Nem akarom csak a homoszexualitásra kihegyezni a dolgot. Minden bűn elválaszt minket Istentől. Minden bűn a pokolban töltött örökkévalóságra kárhozza minket. Ebből láthatjuk, milyen szent Isten. Néha nehéz megértenünk, hogy mennyire szent is Isten. Nos, fordítsuk meg, és nézzük, mit mond Isten Igéje, de nézzük meg a fordítottját. Egy lélek örökkévalósága, a pokolban bűnhődve mindörökké. Bűnhődés és gyötrelem elégíti meg az Isten haragját, ez fizeti meg a tartozást a Szent Istennel szemben. Ilyen szent az Isten. Ő határtalanul szent. Jobban, mint azt valaha elképzelhetnénk. Egyedül Krisztus igazsága az, ami megmenthet a kárhozattól, ez ment meg minket. Ekkortájt volt, hogy az akkori élettársam, aki tudta, hogy kereszténynek vallom magam, és ez soha nem is zavarta, de ebben az időben elkezdtem komolyan olvasni a Bibliát, és jobban odafigyelni az Igére, és ahhoz mérni magam, amit a Biblia mond. Ekkor volt, hogy ő kezdte igazán veszélyben érezni magát. Valósággal harcolt az ellen, hogy olvassam és tanulmányozzam a Bibliát. Ami azt illeti, egy alkalommal elkezdett sértegetni, mindenféleképpen elmondott engem is, a keresztényeket is, sőt Krisztust is. És emlékszem, hogy amikor Krisztusról beszélt, annak a gonoszsága fájdalmat okozott nekem. Tudtam, hogy káromolja az Urat, aki mindnyájunknak életet adott. Tehát ott ültem és leírtam a szavait. És úgy látom, az Úr felhasználta ezt, hogy megmutassa nekem az Ige igazságát. Szóval továbbra is tanulmányoztam a Bibliát és hallgattam azt a rádióműsort. Rájöttem, hogy tényleg csak magamnak éltem, és nem Istenért, hogy soha nem voltam igazán keresztény. Legalábbis így gondoltam. Úgy gondoltam, hogy talán csak újra oda kell szánnom az életem Istennek. Így hát elkezdtem imádkozni Istenhez azért, hogy könyörüljön rajtam és mutassa meg az igazságot, és azt, hogy hogyan éljek Érte. Ekkortájt volt, hogy az életem jóformán összeomlott. Az egyetlen pozitív dolog az volt, hogy az Úr elvette az ivás iránti vágyamat. Már nem ittam, mint régen.

Elvette a drogok iránti vágyamat is. Már nem kábítószeres voltam. Még fűvet se szívtam. Ez csodálatos dolog volt, és most már látom, hogy Isten kegyelme és irgalma volt, hogy megadta nekem ezeket, és józanná tette az elmémet, hogy befogadhassam és elhíthessem az Ő igazságát. Amikor Isten megláttatta velem az igazságot, elkezdtem egyre mélyebben beleásni magam a Bibliába és megértettem, hogy tovább kell állnom. Hogy egyszerűen lehetetlen, hogy növekedjen a hitem, az én bimbózó hitem Krisztusban, ha ott maradok, abban a környezetben. Így hát visszamentem Texasba, a nővéremhez és az anyámhoz. Próbáltam bűnbánatot tartani Isten előtt, próbáltam bűnbocsánatért kiáltani és ráébredtem, hogy nincs üdvösségem, és könyörögtem, hogy mentsen meg, de egy bűnt meg akartam tartani magamnak, a homoszexualitást meg akartam tartani magamnak. Titkon azt gondoltam, "Hát... majd csak igazolom valahogy, valami módon elfogadhatóvá teszem, majd valahogy titokban csinálom." Így az Úr nyilván soha nem mentett volna meg, és 2008 szeptemberétől decemberéig kiáltottam Istenhez, hogy mentsen meg. Imádkoztam, hogy mentsen meg, de Ő nem tette meg. Van is egy igevers, ami... Isten nem mentett meg, amíg meg nem bántam minden bűnömöt. Egy temetés miatt elmentem az unokatestvéremhez Amarilloba, ahonnan származom. A felesége halt meg, és az volt a kívánsága, hogy hirdessék az evangéliumot a temetésén. Előző este megnéztem Paul Washer "sokkoló üzenetét fiatalok számára" (Shocking Youth Message) és ebben Paul Washer arról beszél, hogy nem az a gond, hogy vétkeztünk. Igazából minden, amit valaha is tettünk, bűn volt. És megláttam, hogy ez igaz az életemre. Nem tettem mást, csak vétkeztem. Igazából soha nem tértem meg. Soha semmi jót nem tettem. Talán olykor kedves voltam, de soha nem tettem mást, mint hogy vétkeztem Isten ellen. Az egész életem pusztán bűn volt Isten ellen. És emlékszem [Washer] azt mondta, Jézus meghalt a bűneimért, és elhordozta a bűneimet a kereszten és emlékszem, mennyire belém vésődött, hogy az én bűneim szegezték Krisztust a keresztre. Én voltam a felelős a haláláért. Elhordozta a bűneimet. David bűneit. Ekkor kezdtem tisztán meglátni, kicsoda is Krisztus, hogy kicsoda a kereszten, és hogy Jézus mit végzett el a kereszten. Egészen addig nem értettem, mi is az igazi bűnbánat, hogy az egy elfordulás a bűnötől, hogy ez több mint pusztán azt mondani, hogy sajnálok. Egészen addig csupán bocsánatot kértem, és próbáltam ugyanúgy tovább élni az életem. De most már látom, hogy nem volt reménységem. Nem volt számomra remény Krisztus nélkül, arra az életmódra voltam kárhoztatva, arra voltam kárhoztatva, hogy bűnben éljek és úgy menjek az ítéletre, ahol a poklot érdemlem. Tehát kiáltottam Istenhez, hogy mentsen meg, és elmentem a temetésre, ahol a halott egyik utolsó kérésének eleget téve az evangéliumot hirdették. Így hát ott ültem a temetésen, és hallgattam az evangéliumot, és hallottam a kereszten dicsőségét, és hogy mit tett Krisztus. És belém hasított a gondolat: akár én is lehetnék abban a koporsóban, és

ha én lennék az, ott, abban a percben a pokolba kerülnék. Azt kapnám, amit megérdemelnék, mert mást se csináltam, csak vétkeztem. Úgyhogy Istenhez kiáltottam, hogy bocsásson meg nekem, hogy adjon elég időt, hogy hazamehessek és arcra borulva bűnbánatot tartsak, úgy, ahogy az méltó Hozzá. Később, aznap este, mikor már mindenki elment, és egyedül voltam a szobámban, térdre borultam és megvallottam minden bűnt, ami csak eszembe jutott. Megvallottam a homoszexualitásomat, megvallottam minden bűnömet Isten ellen, mindet, ami csak eszembe jutott, mindent. És kértem, hogy bocsásson meg nekem ezekért, és hogy segítsen. Kértem, hogy bocsásson meg a titkos bűnökért, azokért, amik nem jutottak eszembe akkor, és azokért a bűnökért, amikről akkor még nem is tudtam, hogy azok. Kértem, hogy bocsássa meg nekem, ahogyan éltem, bocsássa meg nekem, hogy lázadtam ellene. Mert mindig is tudtam, hogy van Isten és hogy van Krisztus, de soha nem értettem, mit jelent Krisztusban lenni. Hogy mit jelent megváltva lenni általa, hogy mit jelent szeretni Őt, mit jelent szolgálni Őt, mit jelent bocsánatot nyerni, mit jelent az újjászületés. Tehát akkor este imádkoztam és könyörögtem, hogy irgalmazzon, hogy bocsásson meg, hogy segítsen nekem. Nem tudtam, hogyan fog segíteni, nem is igazán hittem, hogy lehetséges. Őszintén szólva, egyáltalán nem hittem, hogy tud nekem segíteni. Soha nem hallottam még senkiről, aki megtért volna a homoszexualitásból. Soha nem hallottam még senkiről, akinek reménysége lett volna afelől, hogy van ebből szabadulás. Csak ennyit mondtam: "Uram, Benned bízva vetem magam ebbe. Hittel, hogy valahogyan Te meg fogsz szabadítani engem, és megőrzöl a bűntől, hogy Te teszel majd képessé, hogy megálljak a kísértésben, és megálljak, bármi jön is." Úgy feküdtem le, hogy nem tudtam, megváltott-e vagy sem, de mikor másnap felébredtem, úgy éreztem, a dolgok megváltoztak. Nem éreztem a bűntudat súlyát, nem éreztem a nyomást, hogy mintha valami lepel alatt lennék. A nyomást, hogy döntenem kell... az előző három hónap ez volt számomra: nyomás, lelkiismeret-furdalás és bűntudat. Most már tudom, hogy bűntudat volt. Szóval tudtam, hogy valami megváltozott bennem, de még mindig nem hittem, hogy megmenekülhetek a homoszexualitásból. Tovább folytattam, és kételkedtem az Úrban. De aztán olvastam egy Igét, ami azt mondja: „Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.” Zsoltárok 32:5 Emlékszem, azt gondoltam „Végre, valódi bűnbánatot tartottam.” Megértettem, mit jelent a bűnbánat, semmit nem rejtegettem előle. Persze valójában semmi sem volt rejtve előtte, de én sem próbáltam meg rejtegetni, mindent feltártam előtte, és ezért éreztem magam másként aznap. Ezért éreztem magam másként a következő napokban, mert a bűntudat és a lelkiismeret-furdalás eltűnt. Ő tüntette el, mert megváltott. És attól a naptól kezdve minden nap vágytam arra, őszintén vágytam arra, hogy azokat a dolgokat

elhagyhassam, és most, majd' két évvel később... másfél évvel később csak ámulok „Nahát! Isten mennyire jó!” Itt vagyok én. Nem hittem benne, mégis rábízta magam, és Ő megtette, amit megígért. Befogadott, elvette azokat a vágyakat, új teremtéssé tett engem úgy, ahogyan az Ige is mondja. Új szívet adott nekem új vágyakkal, és hálás vagyok neki, és örvendezek annak, amit értem tett. Csodálom az Ő jóságát és irgalmát irántam, és az Ő kitartását és türelmét. Muszáj megosztanom ezt az Igét. Már korábban is olvastam. Biztosan minden homoszexuális, aki hallott már igehirdetést, és olvasta a Bibliát, találkozott már ezzel a verssel, de egy részét soha nem vettem még észre. Az 1 Korinthus 6:9-10-ről beszélek. Ezt mondja: „Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát? Ne tévelyegjétek: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok [homoszexuálisok], sem tolvajok, sem nyereszkezők, sem részegesek, sem rágalmozók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát.” Ezt a részt ismertem, de a 11-es verset soha nem hallottam, nem olvastam még azelőtt, és mikor olvastam, örvendeztem az igazságának, amit benne találtam. „Pedig ilyenek voltak közületek némelyek, de megmosattattatok, megszenteltettetek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.” És rádöbbenem, hogy ez történt velem is. Végre megigazítottam Krisztus által, és újjászülettem. Eleve el voltam rendelve, hogy a szolgája legyek, hogy szolgáljam Istent. És most örömmel tölt el, hogy új szívet adott és új vágyakat, az új vágyat, hogy elmenjek és Őt szolgáljam, az Ő akaratát cselekedjem, és hogy neki éljek. Néha még mindig vannak kísértések, de tudom, hogy ez nem rossz, nem bűn kísértve lenni. Krisztust is érték kísértések. Tudom, hogy a kísértések idején Krisztushoz fordulhatok. És ez a tudat vigasztal engem. Ugyancsak vigasztal az 1 Korinthus 10:13, azt írja: „Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.” És én ezt így is tapasztaltam. Minden alkalommal, amikor Krisztus erejében bíztam, hogy felülkerekedjek a kísértésen, Ő segített. Minden egyes alkalommal és minden egyes esetben, mindegy, milyen bűnről volt szó. De minden alkalommal, amikor önerőből akarok győzni, a saját erőmmel, elbukok. Nem félek attól, mit hoz a jövő, mert tudom, hogy helyre állt a kapcsolatom Istennel Jézus Krisztus, az Ő Fia által, aki elszenvedte és elhordozta értem a haragot, Isten haragját a kereszten. Tudom, hogy Jézus Krisztus megmentett a bűn hatalmától, és hogy téged is meg tud menteni. És abban reménykedem, hogy bárki, aki ezt a videót nézi, elhagyja azt az életformát, elfordul a bűnös életformától, bármilyen bűnben is él, és megbékél Krisztussal, megbékél Istennel. Ez csak Krisztus által lehetséges, bűnbánaton keresztül, elfordulva a bűntől és minden bizalmadat és reményedet Krisztusba helyezve. Úgy, ahogy én is tettem, amikor

rábízta magam Krisztusra, és ő megtartott. Emlékszem, milyen lehetetlennek tűnt, és mégis megtette. És most itt állok, mint egy új teremtmény Krisztusban, tudva, hogy Ő kifizetett mindent értem a kereszten, és benne találtam meg a reménységemet. Ha nem vagy Krisztusban, nincs reményed, nincs remény számodra. Ezért imádkozok, hogy fontold meg az igazságokat, amiket most hallottál. Kérlek, fontold meg, hogy átadd az életedet Krisztusnak. Add meg magad Krisztusnak! Borulj le a keresztnél, és add át a bűneidet! Ne tartózkodj fel az igazságot hamissággal, ahogy a Róma 1 írja. Mind elkövettük ezeket. Én hosszú éveig csináltam, annak ellenére, hogy legbelül tudtam, hogy helytelen. Most, ha visszanezélek, látom, hogy gonoszság volt, és ezért iszonyodtam tőle az elején. Imádkozom, hogy rád is igaz legyen ez, hogy te is bocsánatot nyerj Krisztusban. Krisztus megfizette a bűneim árát a kereszten, a múltbeli bűneimet, a jelenlegi bűneimet és azokat is, amiket el fogok követni. Egyedül Krisztus végezheti ezt el, mi nem menthetjük meg magunkat. Szabad lehetsz a bűnödtől, igazán megmenekülhetsz, valóban megszabadulhatsz a bűn kötelekeiből, bármilyen bűn is az, ami lehúzza téged. Akármilyen: homoszexualitás, ivás, kábítószerhasználat, paráznaság, pornográfia, bármi legyen is, Krisztus meg tud szabadítani mindegyiktől. Ezt vitte véghez a kereszten. A Róma 4:25 azt mondja, „halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.” Így igazulunk meg, Krisztus kereszten elvégzett műve által. Amikor a Menny lenéz ránk, mikor Isten, a Teremtő ránk tekint, Krisztuson keresztül lát engem, Krisztus vérére keresztül. És Krisztus igazságának részeseként lát engem. Nem az, amit én tettem, vagy teszek majd, hanem egyedül Krisztus az, aki megment engem, egyedül Krisztus ad reményt. Egyedül Krisztus az, aki valódi örömet és boldogságot hozhat az életembe, és ezt nem anyagi szempontból értem. Azt az igazi, belső boldogságot értem ez alatt, ami abból ered, hogy rendben van a kapcsolatod Istennel, rendben vagy Krisztussal, és az Ő szolgája vagyok. Egyedül Krisztusban tapasztaltam meg, hogy a bűntudat és lelkiismeret-furdalás elmúlik. Krisztus nélkül nincs remény. Ha Krisztus nélkül vagy és nem vagy megtérve, Isten haragjával állsz szemben, bármilyen bűn miatt legyen is, homoszexualitás, ivás, alkohol, akármilyen. Ha egyetlen egyszer vétkeztél - és mindannyian vétkeztünk - akkor Isten összes törvényének megszegésében bűnös vagy. Tehát az egyetlen reményed Krisztus váltságműve a kereszten. Arra kérlek, hogy kiálts Krisztushoz, kiálts Istenséghez! Kiálts hozzá, hogy nyissa fel a szemedet az igazságra, ami Őbenne van, az Igéjében található igazságokra. Egyedül általa lehetséges mindez. Ennek a világnak az istene, aki a Sátán, eltakarja a szemed elől az igazságot; egyedül Isten hívásán keresztül, azáltal, hogy mintegy leveszi rólad a szemellenzőt, láthatod meg az igazságot, ami az Ő Igéjében van. Az igazságot, ami Krisztusban van, a kereszt igazságát. És ha igazán ezt keresed, kiálts Krisztushoz! Ő képes a szabadításra és megment téged. Jézus

azt mondja, újonnan kell születnünk, hogy beléphessünk az Isten országába. Ha nem vagyunk újjászületve, soha nem léphetünk be, soha nem látjuk meg Őt, soha nem leszünk szabadok a bűn köteleitől. Egyedül Krisztus által. Egyedül az újjászületésen keresztül menekülhetünk meg. Szeretnék felolvasni egy idézetet John Newton-tól. „Nem az vagyok, aminek lennem kellene. Nem az vagyok, ami lenni akarok. Nem az vagyok, ami reményeim szerint egy másik világban lennék. Mégis, többé nem vagyok az, ami valaha voltam, és Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok.” És én egy méltatlan bűnös vagyok, akit Jézus Krisztus a kereszten megmentett Isten haragjától. És minden nap hálát adok Istennek, hogy elszenvedte azt, hogy folyton elfutottam és elfordultam Tőle. És nap mint nap hálát adok neki, hogy szólított engem még akkor is, amikor nem figyeltem Rá. Még amikor elfutottam, akkor is utánam kiáltott, és hálás vagyok neki a megváltásomért, és hálás vagyok Krisztusért és azért, amit a kereszten tett. És imádkozom, hogy egy nap azok, akik nézik ezt a videót és bármiféle bűnnel küzdenek, ami elválasztja őket Istentől, az Úrhoz kiáltanak majd bűnbánattal megtérésért és bűnbocsánatért. És hogy valóban megbánják bűneiket és Krisztushoz térnek. Ha nem vagy megtérve, meg kell vizsgálnod az életedet. Meg kell látnod, hogy szükséged van Krisztusra, és hogy nélküle soha nem leszel boldog.

<http://illbehonest.com/hungarian/Jezus-Krisztus-27-evnyi-homoszexualitasbol-mentett-meg-David-Upton>